

เวลาที่ผ่านไป

เราจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่ ๑ พ.ค.๒๕๒๘ วันที่เราต้องจำใจจากบ้านไปรับใช้ชาติ เพื่ออนาคตของครอบครัว วันนั้นเป็นวันที่เศร้าร้อยวันหนึ่งทั้งเป็นน้อง/เชอ เมื่อต้องจากไปไกลไม่รู้ว่าอีกนานเท่าไรจะได้กลับบ้าน/เชอน้ำตาไหลตลอดเราไม่อยากกินไป เรามองเชอว่าพี่ไปเพื่ออนาคต น่าอยู่อย่างนี้พี่คงไม่มีอะไรที่ทั้งหน้าทั้งหน้าที่การงาน//และความเป็นอยู่ในครอบครัว ความรู้เราก็ใช้มาก //ค่านามอิงนาเราไม่ตัดริ้นใจเพื่อเตรียมการในอนาคตที่เราจะทำ เมื่อเราคิดเป็นน้องหน้าครอบครัว ต้องวางแผนเพื่อวันข้างหน้า เราจำใจเดินขึ้นรถไปมองเชอที่ยืนรอฉัน อยู่นั่งลงแล้ว เราคงทำใจไม่ได้หากนั้นกลับไปมอง เราต้องเข้มแข็ง เรามารายงานตัวที่ในเมื่อเวลา ๐๗.๐๐ น. ๘ ที่นั่นมีเพื่อน ๆ ต่างก็กินจำนวนมากที่มารอรายงานตัวเหมือนเรา เน้นญาติพี่น้อง/เขามารักกัน จำนวนมาก//แต่เราไม่มีใครเลย ลึก ๆ ก็อดน้อยใจไม่ได้ แต่จะทำอะไรได้เมื่อเราเต็มใจแล้วอีกเดินทาง นี้เอง กว่าจะเริ่มงานตอนพิธีการดำเนินงานต่าง ๆ ก็ยากกว่า ๆ เราจึงได้ขึ้นรถเพื่อเดินทางไปยัง ที่นมาย จ.นครสวรรค์ รถออกจากค่ายเม็งรายมหาราช เป็นขบวนเราโดยคาร์รรถเมล์คันที่ ๑๐ จาก ที่นั่งมด ๑๕ คัน เวลา ๐๒.๕๕ น. ของวันที่ ๒ พ.ค.๒๕๒๘ เราเดินทางถึง ค่ายจิระประวัติ เราลือกลวงประจำการที่ ป.พัน.๕ ๘ ที่นั่นมีครูฝึกมากคอยรับเรา เพื่อเดินทางไปร้อยฝึกทั้งหมด จำนวน ๑๑๗ นาย ชีวิตความเป็นอยู่ของลูกผู้ชายเริ่มขึ้น ๘ จุดนี้ มันคงเป็นเพราะเราลือกลวงที่จะ เดินทาง/เร่นี้ เราต้องฝึกหนักทุกวันเริ่มต้นจากฝึกเบื้องต้นท่ามือเปล่า //และทำอาวุธในรูปดาดินที่ ๓ จนบางครั้งเราก็อดที่จะถอดใจไม่ได้ทั้งเหนื่อยและหิว แต่ก็เพื่ออนาคตเราต้องทนไม่มีอะไรที่ได้มา โดยง่าย//และไม่ลงทุนไม่มี เราฝึกจนครบ ๓ เดือน และมีโอกาสได้กลับบ้านวันนั้นเป็นวันที่เรา มีความรู้ที่รู้ดีเรา//แต่ตัวอ่อนล้าด้วยเครื่องแบบรับของชาติ ถึงบ้านราว ๐๕.๓๐ น เชอยืนอยู่น้ำ บ้านขี้มอมคงไม่รู้จักรเรา เมื่อเราเดินเข้ามาใกล้เชอจำได้วิ่งเข้ามาทอด ขอมรับเราคิดถึงเชอมาก ที่รู้ดีในชีวิต จากนั้นเดือนที่ ๖ เราขอคัดลือกลวงเพื่อไปเรียนหลักสูตรเฉพาะ/เวลาที่ จ.ชัยภูมิมี ป.พัน.๗ (๕.๓.กองประจำการ) ฝึกอยู่ ๓ เดือน เราต้องเดินทางกลับหน่วยเดิมไม่มีโอกาสได้ กลับบ้านบ่อยเท่าไร ๑๕ ก.ย.๒๕๒๕ เราขอติด นนร.ทบ. และต้องเดินทางไปรับการฝึก สึกษาที่ รร.พช.ทบ. กรุงเทพ ฯ เราผ่านการฝึกจนจบและเข้ารายงานตัวรับราชการที่ จ.อุตรดิตถ์ ค่ายพิชัยดาบหัก ๘ ที่/ที่นั่นเราทำหน้าที่ครูฝึกทหารใหม่ รุ่นที่ ๑/๒๖ ค่ายพิชัยดาบหักและปฏิบัติหน้าที่ นน.คลังพลาธิการ จนถึงวันที่เราต้องเดินทาง/รับการฝึกอีกครั้งในฐานะผู้ผ่านการสอบ คัดลือกลวงจาก ๗,๐๐๐ กว่า รับแค่ ๑๑๕ นายเท่านั้น หลักสูตรที่ลูกผู้ชาย “ชาติทหารนาญ ” ทุกคน ภาวนาอยากจะได้เรียน//แต่ไม่มีโอกาส หลักสูตรสงครามอากาศ “ ทหารพลร่ม “/นล่งภาเนิตพลร่ม ป่านวาย นักรบศูนย์สงครามพิเศษ จ.ลพบุรี เราภูมิใจที่เป็น ๑ ใน ๑๑๕ ที่ครอบผ่าน/รับการ สึกษา ๘ ๕ ค่าย/แห่งนี้ ที่ ๆ ไม่มีฝนดาวบรรดาฟ้าดี ที่นี้มี//ต้นนักเรียน ทุกคนเทียบเท่ากันหมด เราภูมิใจ//มัน//ต่ออดีต ปลัดกระทรวงกลาโหม ผู้นำเหล่าทัพก็เคยได้รับการฝึกหาร่วมรุ่นด้วย นายทหารนายสิบหน่วยใช้เริ่ม รุ่นที่ ๑๖๗/๒๘ จวบจนเราเรียนจบ/เป็นครมาชิกคนหนึ่งของทหารพลร่ม ๕ มดั่งใจ เราปฏิบัติหน้าที่จนถึงวันที่ ๑ ต.ค.๒๕๒๘ ต้องเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่ของชายชาติ ทหารนาญที่รนามชาย//ตน ตำแหน่ง จนท.ชุดควบคุม กอ.รมน.จว.น่าน เราปฏิบัติหน้าที่จนครบ ระยะเวลา//และเดินทางกลับที่ตังปกติ ปี๒๕๓๐ เราจึงขอขานหน่วยเพื่อกลับไปดู//และครอบครัว

ที่ภูมิลำเนา...

ที่ภูมิลำเนา จ.ชัยภูมิ ด้ายเม้งรายมนาราช ๙ ที่นั่นเราทำหลายหน้าที่ทั้งครูฝึกและประจำหน่วย เราเริ่มเรียนเพิ่มเติมในระดับ ม.ปลาย และปริญญาจนจบ เพื่อเตรียมครอบครัวฐานะ ตามวิถีชีวิตรับราชการ และสุดท้ายมาลงตัวที่ตำแหน่งนายร้อยการไฟฟ้า ฝ.ภ.จ.ทบ.ช.ร. เราทำงานที่นั่นนานที่คู่ครึ่ง ๑๐ กว่าปี ปี๒๕๕๖ เราเริ่มเดินทางออกแล้ว นับตั้งแต่อุปกรณ์ต้นน้ำที่รณมาชัย/ตอนเป็นจหน.ประจำชุดประสานงานเพื่อความมั่นคง//แม่ฟ้าหลวง//แม่จัน ๑๐.ร.ม.น.ภาค ๓ และ จหน.ประจำบภ.ควบคุมโครงการเกษตรที่ทุ่งตามพระราชดำริ ฯ บ้านหน่วยนวลป่าไซ อ.แม่ฟ้าหลวง จ.ชัยภูมิ ปี๒๕๕๘ เราออกปฏิบัติต้นน้ำที่รณมาชัย/ตอนหน่วยเฉพาะกิจทหารพรานจิ่วจิม ฝ.ภ.ทบ. ๑๐.ร.ม.น.ภาค ๓ จวบจนเราโอนย้ายข้ามกระทรวงจากกลาโหม ไปมณฑลไทย เพื่อเปลี่ยนแนวทางการรับราชการ เรามีความรู้สึกที่ดีต่อหน่วยงานต่าง ๆ ที่เคยร่วมทำงานกันมา มีทั้งรักผูกพัน และ ผิดหวังบ้างในเหตุการณ์ปัจจุบัน เราก็คิดคิดว่า การทำงานคือการเรียนรู้ไม่มีอะไรที่ทำได้แล้ว ได้ผล ๑๐๐ % ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขบ้างตามสถานการณ์ บทความนี้อาจจะเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของผู้คนใฝ่ใจในการเรียนรู้ เพื่อเพิ่มความรู้วิทยฐานะและขีดความสามารถของตัวเอง ไม่จมอยู่กับอดีต คอย//ต่อว่าคนที่ไม่ดีนั้น เมื่อวันนั้นท่านก็จะพบกับความเป็นอยู่แบบเดิม ๆ เราไม่ได้//แก่//แต่เราชอบทำงาน คนเรามีสมองมือเหมือนกันเวลาที่เรากัดผลไม้จะออกมาดีมีประโยชน์ ต่อส่วนรวม//และหน่วยงานเอง จมพิจารณาตัวเองว่าเราชอบมันในด้านใดบ้าง และมุ่งมั่นกับมัน ทำจนเกิดความชำนาญ และเมื่อนั้นเราจะรู้ว่าตัวเรามีคุณค่า นาวิกวิถีชีวิตรับราชการเราจะไม่ก้าวหน้า ก็ควรพิจารณาตัวเอง ไปอยู่ที่//ใหม่ ที่ ๆ เราใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ ไม่มีใครที่//แก่เกินเรียนอายุเป็นเพียงตัวเลข/เรารักษาความ ๑ ได้ นาคนี้ใจรักสอบถามรายละเอียดติดต่อเราได้ บทความนี้//เขียนจากชีวิตจริงของลูกผู้ชายคนหนึ่ง ที่ไม่ยอมหยุดเดินเท่าที่มี//แรงและลมหายใจอยู่ ขอเป็นกำลังใจให้คนทำงานทุก ๆ ท่าน นะครับ “ไม่มีคำว่าสายสำหรับกรเริ่มต้น “

นายนาญ

